

12. Zodpovědnost pastýře

Tato přednáška obrací se v první řadě na teology, poněvadž jim, jako služebníkům církve je svěřen úřad hlásání a šíření. Ale poněvadž každý živý křesťan je jistě ochoten šířit dále mezi jinými lidmi Kristovo Poselství, které mu bylo darováno, přejímá tím na sebe také kus zodpovědnosti.

Bylo již napsáno mnoho pastorálních teologií. Není také žádný nedostatek zrcadel pro faráře. Mezi knihami tohoto druhu, jež jsou mi známy, cením si zvláště malý spisek Dietricha Vorkwercka: »Může se také pastor státi blahoslaveným?«¹⁾

V úvodní básni zdůvodňuje spisovatel trochu zvláštní titul své knížky, poněvadž tato otázka vyslovuje pochybnost o věci, která je přece pro mnohého samozřejmá.

Vorkwerck je však toho názoru, že pastýřům náboženských obcí hrozí zvláště nebezpečí. Největší nebezpečí je v tom, že si člověk na svaté věci zvykne. Tomu může každý kazatel v důsledku svého povolání snadno podlehnout. Proto adresuje všem, jichž se to týká, tuto výstrahu!:

»Tak jak se nevzbudí mlýnská chasa

klapotem kol a šumotem vod,

jako za dunění děl

voják spí, jakoby byl doma,

tak, jako neslyší zvonů hlas,

komu vyzvání každý den,

tak může zvyknout i duše

na Boží hlas, až jej již neslyší.«.

Těmito slovy dotýká se básník ve skutečnosti zející rány, která by nás měla bolet. Ale ona je u mnohých zaschlá a zavřená. Bylo by však dobře, kdyby tento zaschlý krunýř byl jednou z této rány stržen, aby rána začala krváčet. Snad by se potom mnohý rozpomenul a vzpamatoval.

Když jsem listoval ve Vorkwerckově knížce, narazil jsem na dva odstavce, které jsem si kdysi zaškrtl, poněvadž se mi zdály být důležité. První z těchto odstavců zní:

»Když se někdy ve výjimečných případech dostaneme k tomu, abychom slyšeli Slovo Boží z úst někoho jiného, pak velmi snadno můžeme zjistit, že jsme se pro neustálé mluvení již odnaučili Slovu Božímu také naslouchat.«²⁾

»U žádného stavu nejsou lidé v tak velikém nebezpečí, že se dopustí hříchu proti Duchu Svatému, jako u stavu duchovního. Tento hřích je možný jedině a jen tam, kde se dokonalé jasné poznání zjeveného Slova spojuje s úplným vnitřním odvrácením se od této Pravdy. Každý laik má více omluvitelných důvodů, když se od Boha odvrátil. Kazatele však omluvit nelze. Bylo mu více svěřeno, a proto také bude od něho více požadováno.«³⁾

Tak Čtete také v Novém zákoně. Apoštol Jakub píše: »Nechtějte všichni učit druhé, moji bratři;

vždyť víte, že my, kteří učíme, budeme souzeni s větší přísností. «⁴⁾ A tato epištola je prvním poučením apoštola budoucímu pastýři.

Zde uvedená slova nabývají pro každého, kdo poznal Poselství Grálu jako Slovo Boží, zvláště rozechvívající vážnosti.

Takový je úsudek teologa: »Pro neustálé řečnění a mluvení jsme se již odnaučili Slovu Božímu naslouchat!«

Jak hořce se vymstí na mnohých tato slova. Tato neschopnost poznat Slovo Boží a Pravdu spočívá jako kletba na těch, kteří přece měli být povoláni, aby v první řadě následovali toto Slovo. Je to kletba, a nikoliv neštěstí, protože tato neschopnost k naslouchání ukazuje na to, že v srdcích těchto odmítajících lidí je něco zasypáno, a to vlastní vinou ... Hlas cítění!

Kde není tento hlas v našem nitru zahrabán, tam bude pro nás snadné, abychom poznali Slovo Pravdy. Ale poněvadž teologie budovala již po celá staletí rozumové zdi, připadá jí nyní těžkým, ba velmi těžkým, pochopit Poselství ze světlých výšin.

Nyní bude volán k zodpovědnosti každý skrze Slovo. Je to meč Ducha, na kterém se musí každý jednotlivec sám soudit. Pozná - nebo nepozná?! To bude nyní zřejmé. Radostné přisvědčení, právě tak jako odmítnutí a nepřátelství, posměch, tak jako lhovost a lenost, pochyby, vlažnost či povrchnost, všechno to vyjde na denní světlo stanoviskem a počínáním každého člověka.

Pokud je Slovo Boží hlášáno v kostelích nebo modlitebnách, věří tomu člověk tak, že mu naslouchá, a také mu rozumí. Jakmile však k němu dolehne volání z úst Pravdy samotné, obrátí se proti němu, poněvadž je nepoznal!

Tak stojí člověk před svým Bohem! Veliká je proto zodpovědnost pastýře, když k němu dolehne shůry volání Pravdy! Podle jeho rozhodnutí se mnozí lidé budou řídit. Jeho posudek bude rozhodovat o víře jemu svěřených duší. Na to by měli myslet všichni, kteří zastávají úřad kazatele. Zodpovědnost je veliká! Jim zvláště platí tato slova Poselství Grálu:

»Běda těm, kteří se brzy neprobudí a nevzchopí se k nejpřísnějšímu zkoumání všeho, čemu říkají víra! Zkáza však očekává ty, kteří tuto velikou bídu zavinili! Kterí jako falešní pastýři zavedli své ovce do bezútěšné pouště. Nemůže jim pomoci nic jiného, než navrácení zbloudilých ovcí na pravou cestu. Zůstává při tom velká otázka, budou-li na to mít ještě dost času. Proto ať zkoumá každý pečlivě sám sebe dříve, než začne poučovat svého bližního.«

Tato poslední slova na mne působila jako zatroubení pozounu. »Probudte se!«, volá k nám hlas strážného z vysokého cimbuří bašty. »Probud' se město Jeruzaléme!«

Jako signál trouby znělo to v mém nitru. »Hodina nadešla!«⁵⁾

Slyšel jsem volání a předal jsem je dále. A ejhle, obyvatelé »svatého města« spali. Nechtěli se probudit a zlobili se na obtížného rušitele, za kteréhož rušitele klidu jej považovali, poněvadž je chtěl probudit z jejich spánku...

V Poselství Grálu se praví:

»Kdo nepoužívá darovaných mu schopností cítění a myšlení v plném jemu možném rozsahu, ten se proviňuje.« Tedy i to patří ke svěřeným mu hřívnám, které máme spravovat.⁶⁾ V den »zúčtování« se ukáže, zda jsme s těmito schopnostmi pracovali, nebo zda jsme je zanedbávali. **Tento den**

zúčtování je nyní zde!

Proto bude nám ještě jednou ukázána velikost naší zodpovědnosti, abychom mohli ještě v poslední hodině přehodit kormidlo a následovat hlasu, který nás volal. Když však necháme toto poslední volání hlasu milosti bez povšimnutí, aniž bychom je slyšeli, pak bude nám brána života uzavřena na věky.

»Zatím je ještě možné obrácení se. U každého! Ale brzy nadejde »pozdě« navždy, a to přes všechny naděje mnohých věřících, kteří holdují mylnému názoru, že je sice zapotřebí kratší nebo delší doby nutného očistění, podle druhu a povahy člověka, ale konečně, že jeho cesta musí vést ke Světlu a věčné radosti, ke štěstí života v blízkosti Boží! Tato myšlenka je sice příjemnou útěchou, ale není správná a neodpovídá Pravdě.« Tak volá k nám hlas Poselství Grálu. Kdo však slyší tento hlas? Kdo je ochoten mu naslouchati. ⁷⁾

Velikost naší zodpovědnosti je nám v Poselství Grálu ukázána. Ona je větší, než si my všichni myslíme!

Zodpovědnost! To je mravní pojem, něco »živého«, co patří k nám, a nemůže proto ani být od nás odloučeno. Kdo obsah tohoto Slova plně a cele pochopil, ten bude muset přiznat, že každý člověk je a zůstává zodpovědným za to, co sám myslí, říká a dělá. Tato zodpovědnost mu nemůže být nikým odňata.

Toho se však lidé obávají. Proto se pokoušejí stále znovu setřást ze sebe tuto zodpovědnost, i vážnost odpovědnosti, nebo ji popřít vůbec. Podle vnitřního založení jsou tu voleny nejrůznější cesty. Jeden popírá Boha vůbec ⁸⁾, nebo jakýkoliv život po smrti ⁹⁾, jiný zase chce ulehčit svému svědomí, když obětuje Bohu holubičky nebo skopce, peníze nebo modlitby. Proti tomu již kdysi proroci pozvedali varovně své hlasy, žel marně.

Jiní opět holdují estetické zbožnosti nebo náboženskému panteizmu. Věřící křesťané uklidňují své svědomí vírou ve smírčí obět svého Mistra na kříži, místo denního obětování staví jednorázovou obět na Golgatě a dokazují tím, že svým prorokům nerozuměli. ¹⁰⁾

Nechť se tu jde po kterékoliv cestě, vždy je to jen útěk od zodpovědnosti před Bohem. To však, co nazýval zodpovědností Syn Boží, nebere se již vůbec vážně.

»Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen!« ¹¹⁾

Tato slova jsou tak bezpodmínečná, že vedle sebe nestrpí nic jiného. Ani víru na odpykání náhradníkem. Takovou vírou je opravdové poslání Kristovo spíše jen znetvořeno a zfalšováno. Nikoliv! Vina padne vždy i se všemi svými následky zpět na původce činu! Tak to vyžaduje spravedlnost, a to vyžaduje také i naše svědomí. To také přichází k výrazu ve slově »zodpovědnost«!

Křesťané již vůbec neví, co je to zodpovědnost. Oni mají již jen poloviční zodpovědnost, ale nikoliv plnou. Jednu její část chtějí ovšem uznat, ale tu druhou část, zpravidla tu větší, by nejraději ze sebe setřásli. Tak se mezi nimi projevují důsledky učení o smírčí oběti! Z toho je také možné vysvětlit únavu a lenost v životě náboženských obcí. Věčné, radostné a nesobecké sdružení je proto možné nalézt jen zřídka kdy.

Bůh nám však nechce odejmout kus zodpovědnosti, ať již je veliká nebo malá. Z každého neužitečného slova, které jsme vyslovili, musíme klást účty. **Z každého slova!**

Když nyní Poselství Grálu říká totéž, tu opakuje hlasatel tohoto Slova opět vědomě výstrahu Syna

Božího!:

»Poukazují na to, že Bůh chce mít ve stvoření živé a své vlastní odpovědnosti vědomé duchy. Takové, jakými mají být podle zákonů stvoření. Každý tedy musí sám a plně zodpovídat za všechno, co si myslí, co mluví a koná, a že to nemůže být někdejší vraždou na Synu Božím, kterou provedlo toto lidstvo, nijak smazáno nebo odpuštěno. Ježíš byl přece zavražděn proto, poněvadž pro své stejně znějící požadavky byl také považován za obtížného.«

Zodpovědnost za všechno, co říkáme, myslíme a konáme. Tedy i za to, co myslíme! Tak čtete v kázání na Hoře. ¹²⁾ Na to ovšem myslí lidé nejméně, že tedy budeme voláni k zodpovědnosti také za to, čemu věříme a čemu se učíme!

Kdo tomu chce nyní rozumět, ten se musí naučit znát Boží stvoření. Vědění, jehož je k tomu zapotřebí, dává nám Poselství Grálu. Již na prvních stránkách čtete slova, která chtějí jako volání proniknout do naší duše...!:

»Probudte se, odložte pásku a staňte se vidoucími! Ve vesmíru působí věčný zákon: Jedině v dávání může být také přijímání a braní, když se jedná o hodnoty trvalé ceny. To zasahuje tak hluboko, že to proniká celým stvořením jako posvátný odkaz Stvořitele! Nesobecky dávat, pomáhat, kde je zapotřebí, mít pochopení pro utrpení bližního a pro jeho slabosti, to znamená přijímat, poněvadž je to prostá a pravá cesta k Nejvyššímu.

A toto vážné a opravdové chtění přináší vám lidem ihned pomoc a sílu! Jediné, poctivé a hluboce procítěné přání k dobrému, a jako plamenným mečem rozpoltí se rázem z druhé strany pro vás dosud neviditelná stěna, kterou dosud stavěly vaše myšlenky jako překážku. Neboť pak jste zajedno s oním světem, po kterém jste toužili, nebo jej zapírali, či snad se ho obávali. Nyní jste s ním spojeni úzce a nerozlučně. Zkuste to, vždyť vaše myšlenky jsou poslové, které vysíláte. Vrací se zpět obtíženy tím, co jste mysleli, nechť je to dobré nebo zlé. Tak se to děje. Myslete na to, že vaše myšlenky jsou věci, které se duchovně formují, a stávají se často útvary, které přetrvávají pozemský život vašeho těla. Pak se vám mnohé ujasní.

Proto se také zcela správně říká:

»Jejich skutky jdou za nimi!«. Myšlenkové útvary jsou výtvořiny a skutky, které na vás jednou čekají!«

Je třeba jednou porovnat tyto vývody s Matoušem 9, 4: »Ježíš však poznal jejich myšlenky a řekl: »Proč o tom smýšlíte tak zle?«.«. Dále Matouš 15, 19: »Neboť ze srdce vycházejí špatné myšlenky.«. »On však znal jejich myšlenky.« ¹³⁾

O několik stran dále se praví v Poselství Grálu:

»Pravda nebyla nikdy jiná, než byla tehdy a je dnes a bude ještě za deset tisíc let, neboť je věčná!

Učte se proto poznávat zákony, které jsou zapsány ve veliké knize stvoření. Podříditi se jim znamená milovat Boha! Pak nepřinášíš do harmonie žádný nesouzvuk, ale přispíváš k tomu, aby v plnou výši dospěl šumný akord.

Řeknu-li tedy: Podrobují se dobrovolně stávajícím přírodním zákonům, protože je to k mému dobru, nebo mluvíš-li: Odevzdávám se do vůle Boží, která se projevuje v přírodních zákonech, anebo oné nepochopitelné síle, která pohání tyto přírodní zákony je tu nějaký rozdíl v účinku? Síla je tu, a ty ji uznáváš! Musíš ji uznat, protože ti nic jiného nezbyvá, jakmile jen poněkud přemýšlíš a tím

uznáváš svého Boha, Stvořitele!

A tato síla působí v tobě i při myšlení. Nepoužívej ji proto ke zlému, poněvadž tím bys ji zneužíval, ale myslí dobré! Nezapomínej nikdy! - Když plodíš myšlenky, používáš síly, se kterou můžeš dosáhnout nejčistšího a nejvyššího!

Pamatuj při tom vždy, že všechny následky tvého myšlení vrací se k tobě vždy podle tvé síly, velikosti a rozsahu myšlenek v dobrém i zlém!

Protože myšlenka je duchovní, vrací se následky také duchovně! Zastihnou tě proto buď zde na zemi, nebo až po tvém odloučení v duchovnu. A protože jsou duchovní, nejsou vázány na hmotu. Z toho vyplývá, že rozkladem těla se odplaty nezbavíš! Odměna ve vracejícím se účinku se jistě dostaví, dříve nebo později, zde nebo tam.

Se všemi svými skutky setrýváš v duchovním spojení, neboť i pozemské hmotné skutky mají duchovní původ ve zplozené myšlence, a trvají i tehdy, když zašlo vše pozemské. Proto praví se správně: »Tvoje skutky na tebe čekají, nestihla-li tě dosud ve zpětném účinku odplata.

Osvojme si proto také tuto myšlenku. Když nadejde hodina naší smrti, pak vezmeme na onen svět také všechno s sebou, co je v našich duších živé v myšlenkách víry, a jestliže tato myšlenka odpovídá skutečnosti a pravdě, pak povede naše cesta po rozloučení s pozemským tělem do světlých výšin - ovšem za předpokladu, že jsme se řídili radou Páně, která nám byla Poselstvím Grálu dána:

»Jak často vysvětloval Kristus, že lidé mají podle Jeho učení žít, aby z toho měli užitek. To znamená, aby dospěli k duchovnímu vzestupu a životu věčnému. Ve slovech »věčný život« je již přímo vyjádřena duchovní živost, nikoliv tedy duchovní lenost. Poukazem na život podle Jeho učení varoval zřetelně a výslovně před tupým přijímáním tohoto učení jako před něčím nesprávným a neužitečným.«

Kdo se však v pozemském životě oddal falešné víře, nebo nějakému bludu, ten »na druhé straně« narazí velmi brzy na překážky, které mu zabrání v další cestě. Slyšme nyní následující slova z Poselství Grálu, která nám o tom podávají vysvětlení:

»Každý, kdo přejde na onen svět s nesprávnou vírou nebo s názory, které přijal bezmyšlenkovitě za vlastní, zůstane tam spoután a bude tam tak dlouho, až sám v sobě vlivem jiného přesvědčení stane se opět živým a svobodným, a tím rozbije překážku, která ho působením a vlivem jeho vlastní viny zdržovala od toho, aby ze dal na správnou cestu a kráčet po ní vpřed.

Toto překonání překážky a rozvinutí vlastní síly, které je k tomu zapotřebí, aby se někdo sám uvolnil od takového bludu, jsou ohromně těžké.

Již první krok, tedy připuštění takové myšlenky, vyžaduje mohutného duchovního rozmachu. Tak drží milióny duší samy sebe v zajetí a nemohou proto ani rozvinout tolik síly, aby alespoň pozvedly svou nohu, poněvadž žijí ve zkázonosném bludu, že by tím mohly učinit něco nesprávného. Jsou jako ochromeny, a proto také ztraceny, jestliže sama Boží síla k nim nehledá cestu. Ona však může pomocně zasáhnout také jen v tom případě, když je v duši jiskřička chtění a touha jí vychází vstříc.

V tomto tak přirozeném a prostém dění je takové ochromení, že nemůže být strašlivějšího a zkázonosnějšího. Tak se stalo požehnání svobodné vůle, rozhodování, které bylo lidem svěřeno nesprávným používáním kletbou. Každý má stále sám ve svých rukou, zda se připojí nebo vyřadí. A právě v této věci se to strašlivě vymstí, když se člověk slepě připojí k nějakému učení bez nejpečlivějšího a nejvážnějšího zkoumání. **»Lenivost v této věci může ho stát celé bytí.«**

Čistě pozemsky posuzováno je největším nepřítelem člověka pohodlnost. Ale pohodlnost ve víře znamená duchovní smrt!«

Teprve nyní začínáme v předtuše chápat celou závažnost věci, když hlasatel pak v Poselství pokračuje:

»Běda těm, kteří se brzy neprobudí a nevzchopí se k nejostřejšímu zkoumání všeho toho, čemu lidé říkají víra. Zkáza čeká na ty, kteří tuto velikou bídu zavinili! Kterí jako pastýři zavedli své ovce do bezútěšné a divoké pouště. Nic jiného jim nemůže pomoci, než navrácení zbloudilých ovcí na správnou cestu. Je ovšem veliká otázka, zda jim k tomu stačí ještě čas. Proto zkoumej každý sám sebe dříve, než se pokusíš poučovat svého bližního.

Představme si jednu osobu, který po léta, a snad i po celá desetiletí rozšiřoval slovem i písmem myšlenky, které není možné spojit s Pravdou. Jak strašlivě se to na něm musí vymstít!«

»Představme si dále, že takový učitel ještě za pozemského života došel k lepšímu poznání. Obrátil se k Pravdě, zatím co lidé, kteří dříve podléhali jeho vlivu, kráčeli dále po falešné cestě. Jak to bude nyní na něho působit? Můžeme říct, že ta vina, kterou na sebe uvalil falešným hlásáním a učením, je mu nyní odpuštěna a smazána, poněvadž on sám se přiklonil k Pravdě? To by znamenalo zneuznávat vážnost zodpovědnosti před Bohem!

Nebo se snad chce v tomto případě utěšovat, že přece Syn Boží umřel na kříži, aby tím smazal všechny hříchy, jen když jich člověk vážně lituje? To by bylo povrchní posuzování. Tím by přece nijak nebylo pomoheno mnoha lidem, kteří žijí stále dál pod duchovním jařmem dřívějšího učení, které jim on kázal.

Je pouze jediná cesta pro takového člověka, který dříve hlásal falešné učení, ale pak došel k poznání svého omylu:

Musí slovem i písmem hlásat Pravdu, když dříve šířil bludné učení. Jedině to ho může osvobodit od jeho viny! On je zodpovědný za duše, které mu byly svěřeny. Blaze jemu, když ještě žije. Pak je mu milostivě povolena lhůta. Je povinen napravit tyto škody! To požaduje přikázání lásky k bližnímu. Ve stvoření platí jen zákon lásky! Poslušnost a láska jsou nejlepší, jsou lepší než oběti, oběti zápalné i oběti smírcí!«¹⁴⁾

»Nechť nikdo neříká, že člověk po vykonaném činu nemá k tomu již žádných možností. Kdo takto hovoří, tomu chybí vědění o stvoření. Většinu příležitostí k pomoci a odčinění, či napravení, nechává člověk žet přejít, aniž by jich použil. Ale když skutečně chce poznat Pravdu, pak nechť jen nahlédne do Poselství samotného. Ono mu jasně ukazuje Boží moudrost, Jeho lásku a spravedlnost. Kdo se vůkol sebe rozhlíží bděle kolem a otevře se pomáhající síle shůry, ten bude již veden takovým způsobem, že jistě najde příležitost, aby v pravý čas ještě dohonil to, co zameškal. Možnosti k tomu mu dává nové Slovo. Kdo ovšem ztratil a promarnil i tu poslední možnost, pozemskou dobu, na toho pak čeká těžký soud!

Kdo přijímá špatný a nesprávný výklad o Bohu a Jeho stvoření, a vůbec se nesnaží, aby je pochopil správněji a čistěji, ten je nepřijal vůbec. Je to dokonce mnohem horší, poněvadž nesprávná a falešná víra ho zdržuje od toho, aby pochopil Pravdu.

Ale běda tomu, kdo Pravdu falšuje nebo mění proto, aby tím získával stoupence a přívržence, poněvadž lidem to je pohodlnější v této formě a také příjemnější. Uvaluje tím na sebe nejen vinu falšování a bludného vedení, nýbrž nese také ještě všechnu zodpovědnost za ty, které mohl k sobě

přivábit a přitáhnout tím, že jim učinil věci příjemnější nebo přitažlivější. Jemu pak nebude pomoheno, až přijde hodina jeho odplaty. Spadne do hlubin, které ho nebudou moci již nikdy vydat, a to právem!«

»Proto zkoumej každý pečlivě sám sebe, a to dříve, než se budeš snažit poučovat své bližní...«

Tak se praví v Poselství Grálu.

KONEC

¹⁾

Verlag F. Hahn, Schwerin

²⁾

strana 22.

³⁾

strana 25

⁴⁾

List Jakubův 3, 1

⁵⁾

Římanům 13, 11

⁶⁾

Lukáš 19, 13

⁷⁾

Izajáš 53, 1

⁸⁾

Žalm 14.

⁹⁾

Marek 12, 18 až 27

¹⁰⁾

List Židům 9, 11 - 28 a 11 - 4

¹¹⁾

Mat. 12, 36 - 37 Eku.

¹²⁾

Matouš 5, 27 - 28

¹³⁾

Lukáš 6, 8

¹⁴⁾

Ozeáš 6, 6; 1. Samuelova 15, 22; Matouš 9, 13 a 12, 17 - 18

From:

<https://duchovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:

https://duchovnipodpora.vzestup.net/pismo/proza/bible_a_jeji_vyklad_ve_svetle_pravdy/clanek12

Last update: **05.11.2014 02:52**

